

IERTAREA PĂCATELOR ȘI VINDECAREA

T. V. 1912. R4980

„Binecuvintează suflete al meu DOMNUL și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale: El îți vindecă toate bolile tale” - Psalm 103:2, 3; Marcu 2:1-12.

Mai târziu, când Mântuitorul nostru s-a întors la Capernaum și a intrat într-o casă ca să învețe, s-a strâns o mare mulțime de gloată să-L asculte și să-L vadă și i-au adus bolnavi să-i vindece prin cuvintele Sale și prin atingerea de El. Minunile pe care Domnul nostru le făcea, erau mai cu seamă pentru a face pe popor să asculte vestea Sa — Evanghelia Împărăției. Această veste de bucurie a fost pentru ei un privilegiu de a se putea face fiii lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus în împărăția sau guvernarea Mesianică, care va binecuvânta pe Israel și pe toate neamurile și națiunile pământului cu lumină și cunoștință de Dumnezeu, scăpându-i de păcat și rezultatul său — moartea.

Pe când Domnul nostru predica, mai mulți israeliți serioși, au adus la El un om paralizat pe patul său. Dar fiindcă poporul era atât de mult încât le-a fost cu neputință să intre în casă, ei au spart acoperișul casei și așa au coborât pe bolnav înaintea Mântuitorului. Acești oameni desigur au avut o credință puternică nu numai în puterea Domnului de a vindeca pe cel bolnav, dar și în aceea, că El va avea destulă bunăvoință și răbdare ca să nu se supere de această conturbare, și că o să recunoască trebuința urgentă de a vindeca pe acest paralizat. O astfel de credință, arătată prin această sfortare eroică, nu putea fi disprețuită de Domnul și Răscumpărătorul nostru, din contră, ea a fost mult apreciată.

Dar Isus, în loc să vindece pe paralizat de boala sa, spre mirarea tuturor celor prezenți, El strigă: „Păcatele îți sunt iertate”!

Sub legea mozaică, pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel prin Moise, păcatul original sau strămoșesc a fost ispășit în mod tipic prin jertfele din ziua ispășirii, iar poporul era tras la răspundere pentru călcarea legii. Astfel bolile mai grele ale poporului închipuiau păcatele mai serioase. De aceea cu o ocazie Isus a spus unei persoane pe care o vindeca-se: „Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”. Și iar: „Păcatele ei cele multe sunt iertate” — Ioan 5:14; Luca 7:47.

Dar să nu uităm, că aceste lucruri particulare erau numai pentru israeliți și niciodată nu priveau pe păgâni sau pe creștini, deși e foarte adevărat că suferința și boala urmează pe oricine care calcă legile naturii. Ceea ce vrem să scoatem în evidență este că Dumnezeu n-a făcut un astfel de legământ cu Biserica Sa și nici cu lumea, după cum a făcut cu Israel. De aceea adeseori se poate vedea că cei dreți sunt bolnavi, iar păcătoșii sunt sănătoși.

„Cine poate să ierte păcatele?”

Când Isus a zis bolnavului: „păcatele îți sunt iertate”, unii dintre cei care erau acolo, auzind aceste cuvinte, credeau că Isus defaimă, pentru că, prin aceste cuvinte arăta că are puterea și dreptul ce aparține numai lui Dumnezeu. Ei nu credeau că Isus era Mesia, Răscumpărătorul, și că are dreptul și puterea de a șterge păcatele omenirii. Dar Isus, înțelegând cugetele lor greșite și văzând că o astfel de stare nedreaptă i-ar putea face să se împedice în marele adevăr, a clarificat afacerea, zicând: „Ce este mai ușor: a zice paralizicului: «Păcatele îți sunt iertate» ori a zice: «Scoală-te, ridică-ți patul și umblă?»” El știa bine că ei vor zice că vindecarea e mai grea. Dacă El nu ar fi avut putere să ierte păcatele, atunci nu ar fi zis: „Păcatele îți sunt iertate”. Dar ca să dovedească că El într-adevăr are dreptul și puterea să ierte păcatele, a zis paralizicului: „Ție îți poruncesc, scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă!”

În momentul acela omul s-a făcut sănătos și-a luat patul, și-a plecat înaintea tuturor. Și tot poporul, văzând acest lucru, s-a minunat și toți Îl măreau pe Dumnezeu, zicând că astfel de lucruri niciodată n-au văzut!

Autoritatea de a ierta păcatele

Sunt unele principii mari, de bază în ce privește relația lui Dumnezeu cu omenirea care trebuie să fie recunoscute. Temelia guvernării lui Iehova nu este mila ci dreptatea (Psalm 89:14). Într-un înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu, dreptatea niciodată nu iartă, și nici nu poate ierta, după cum vom arăta. Citim despre Dumnezeu: „lucrarea Lui este perfectă” (Deuteronom 32:4). Hotărârea lui Dumnezeu este ca toate creaturile Sale să fie perfecte, și de aceea n-au nevoie de iertare, și nici nu vor avea scuze pentru păcatele lor. Tot așa și omul creat perfect, în chipul și asemănarea Creatorului său, n-a avut iertare pentru păcatul său și nu a fost nevoie să se ia măsuri de precauție pentru milă atâta timp cât a fost în legătură cu Dumnezeul Său.

Când a venit ispita, omul a căzut din favoarea lui Dumnezeu și așa a ajuns în moarte. Fiind el creat desăvârșit, de aceea dreptatea lui Dumnezeu a fost fără milă față de el. Dar, iubirea lui Dumnezeu s-a pus în lucrare pentru ajutorul omului. Însă nici chiar iubirea divină nu poate călca dreptatea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu poate ierta o ființă inteligentă și creată în chipul Său, după ce aceasta a păcătuit. Tot ceea ce El putea face și a făcut, a fost că El a dat pe Fiul Său iubit ca preț de răscumpărare pentru eliberarea omului din păcat și moarte. De aceea toată mila lui Dumnezeu curge prin Canalul de Răscumpărare.

Fiindcă acest principiu se aplică la mântuitorul nostru și la învățăturile Sale, noi întrebăm: Cum putea ierta El păcatele când dreptatea lui Dumnezeu n-a putut face acest lucru? Răspunsul este, că Isus a fost reprezentantul milei divine și la acel timp a venit pe pământ pentru a-și da viața ca o jertfă de împăcare a omului cu Dumnezeu și de aceea El are cinstea deosebită de a ierta păcatele omenirii. Unii poate ar întreba: Cum putea Isus să ierte păcatele cuiva, după cum a făcut și cu paralyticul, înainte de a muri pentru păcatele omenirii și înainte de a fi înviat din morți pentru ridicarea și îndreptățirea ei, și încă nici nu se prezenta-se înaintea lui Dumnezeu pentru casa credinței?

Răspundem: În timp ce este adevărat că Domnul nostru nu îndeplinise încă acest lucru și El nu îndeplinise încă deplin lucrul Său ca Răscumpărătorul și Restatornicitorul omenirii, totuși El a început acest lucru atunci când s-a botezat în Iordan, prezentându-se pe Sine ca prețul Răscumpărării pentru om. Conform Scripturilor și a tipului, în momentul când s-a prezentat la Iordan, El și-a dat toate drepturile Sale pământești în favoarea omului. Totuși această predare a Sa și a toate drepturile Sale pământești încă nu I-au dat dreptul de a ierta păcate, până când nu a fost primită de Dumnezeu. Că jertfa lui Isus a fost primită de Dumnezeu, s-a arătat atunci când Isus a fost botezat și a primit Spiritul Sfânt, care s-a coborât asupra Lui ca un porumbel, după cum mărturisește Ioan Botezătorul — Ioan 1:32-34.

Mai departe, dovada că Dumnezeu I-a primit jertfa și I-a dat dreptul și puterea de a ierta păcate s-a arătat prin minunile ce le-a făcut, vindecând diferiți bolnavi, șchiopi și orbi și înviind morți din morminte. Toate acestea nu se puteau face fără de puterea divină, care s-a manifestat prin El ca o dovadă că este trimisul lui Dumnezeu, care la a doua Sa venire va învia omenirea întregă din morminte, și pe toți care vor crede în El și vor asculta de legile stabilite în Împărăția Sa, îi va vindeca și-i va ridica până la desăvârșirea mintală, morală și fizică, ca apoi să poată intra în viață și fericire veșnică.

Astfel vedem că, cuvintele Domnului către omul paralyzat: „Păcatele îți sunt iertate” au fost îndreptățite prin faptul că, El se afla în starea îndreptățită și primită de Dumnezeu ca o jertfă de împăcare pentru păcatele omenirii întregi, și că El nu a defăimat pe Părintele ceresc când a rostit cuvintele pline de milă către omul paralyzat, după cum credeau fariseii și cărturarii.

Totuși lucrarea din Vârsta Evanghelică, atât cât privește Biserica Domnului, este o lucrare de credință. Căci „umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Corinteni 5:7). Prin credință ni se iartă păcatele, prin credință privim în viitor și credem că la prima înviere ne vom împărtăși de gloria și onoarea nemuririi; prin credință suntem mulțumiți și ne odihnim în speranța, că, perfecți fiind prin credință, vom fi primiți când ne vom trezi în asemănarea Sa — Psalm 17:15.